

[Alfred Jensen.]

stilling til disse problemer i forslags form senere.

Til det ærede medlem hr. Thestrup vil jeg sige, at det forekommer mig, at boligsituationen ikke er en sådan, at man kan afvikle byggestøttelovgivningen, tværtimod. Det ærede medlem hr. Kolbjørn gjorde jo også opmærksom på, hvor mange boligsøgende der er. Det vil altså sige, at heller ikke her kan man sætte ind. Man kan ikke sætte ind, fordi der er et boligbehov, som må dækkes, og man kan heller ikke gøre det, fordi der er stor ledighed blandt bygningsarbejderne. Man talte forleden dag, da vi behandlede arbejdsløshedsloven, om, at der var mangel på bevægelighed i arbejdskraften inden for bygningsindustrien, men murerforbundet har det sidste år haft en gennemsnitsledighed på 17 pct. Det viser ikke alene, at der ikke er grundlag for at tale om mangel på bevægelighed her, for der er arbejdskraft nok, men det viser også, at man er nødt til at gøre noget for at få noget mere byggeri i gang.

Det er baggrunden for de betragtninger, jeg har gjort gældende, og jeg håber, at der også på dette område sker en ændring til det bedre, så at der igangsættes mere byggeri til gavn for dem, der mangler boliger, og til hjælp for dem, der står uden beskæftigelse.

Oluf Pedersen: Jeg er på ét område enig med den højtærede finansminister: at der bør være overskud på finansloven, men min begrundelse er den, at man ikke har foretaget de afskrivninger, som jeg mener man burde have foretaget på byggestøttelånene.

Nu har man diskuteret byggestøtteloven, men jeg synes, den diskuteres, som om det var et projekt, man slet ikke kendte noget til. Man burde kunne blive enig om, at statsfinansiering ikke kan give en øre mere i kredit, uden at det går galt med pengevæsenet. Der bliver altså lige megen kredit, hvad enten staten finansierer, eller

det sker på anden måde. Hvis man så vil sige: ja men ved statsfinansieringen har vi fået et stort og billigt byggeri, er det jo ikke rigtigt. Vi har efter min opfattelse fået for lidt byggeri og et for dyrt byggeri.

Jeg skal heller ikke nægte, at jeg er forfærdet over, at byggestøtteloven utvivlsomt har medvirket til, at vi har fået en ågerrente her i landet. Jeg mener, det er ågerrente, når der betales over 7 pct. for det, der kan betegnes som sikre statslån. Forklaringen på, at man har fået denne høje rente, er den form, man har fået for statsfinansiering. Det var selvfølgelig meget bedre, hvis man uden statsfinansiering kunne låne penge, som de gør det i Norge, hvor de har visse særlige banker, men hvor det alligevel er en helt anden form for statsfinansiering, end vi har, og hvor man kan låne penge til 2—3 pct. Der er i øvrigt det mærkelige ved de norske forhold, at de i mange år har haft en afgift på rente og bruger den som dækning for nogle af statsudgifterne, og at virkningen af denne afgift er, at deres rente er meget lavere end renten her i landet.

Jeg mener, at byggestøtteloven har ført til mindre byggeri, dyrere byggeri og høj rente, og så er problemet, hvordan man kan komme ud af det. Jeg indrømmer, at det kan være vanskeligt, for jeg ønsker ikke, at det skal ske under en form, der kan give mindre byggeri, tværtimod, jeg vil have bygget flere huse. Når der er arbejdere nok, skulle det jo kunne lade sig gøre. Det var vel hellere ikke gået, som det er, hvis man havde overladt byggeriet til private; så var der blevet bygget billigere. Når man kan sige, at der ikke bliver en øre mindre i kredit, hvis man overlader det til private, og når der kan bygges billigere, er det givet, at der blive mulighed for at bygge flere huse.

Jeg tror, det er én stor dundrende fejltagelse, man har lavet med statsfinansiering af boligbyggeriet. Derfor mener jeg, det er rimeligt, at vi prøver på at komme ud af det. Det har ikke noget at gøre med, at